

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	10
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	13
UCHWAŁA IZBY KARNEJ.....	14
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	15
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ I SPRAW PUBLICZNYCH	20

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 105/18

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sytuacji, w której sąd obniża kwotę dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia, uznając, że poszkodowany przyczynił się do wyrządzonej mu szkody, obniżenie to następuje w stosunku do kwoty żądanej przez powoda, czy też w stosunku do sumy, którą sąd uznaje za odpowiednią w rozumieniu art. 446 § 4 k.c., chociaż suma ta jest wyższa niż żądana w pozwie?”

III CZP 106/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przewidziane w art. 41 § 1 k.r.o. prawo wierzyciela do zaspokojenia się z majątku wspólnego małżonków może być realizowane także przez wytoczenie powództwa przeciwko małżonkowi dłużnika o zobowiązanie do spełnienia świadczenia wynikającego z czynności prawnej, której stroną małżonek dłużnika nie był, i czy uprawnienie to pozostaje aktualne również wtedy, gdy świadczenie to objęte jest już tytułem egzekucyjnym wydanym uprzednio przeciwko samemu dłużnikowi?”

III CZP 107/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zgodne z naturą (istotą) stosunku zobowiązaniowego (art. 353¹ k.c. w związku z art. 805 § 1 k.c. i art. 58 § 1 k.c.) jest takie ukształtowanie umowy grupowego ubezpieczenia na życie i dożycie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym, w ramach którego przesłanką służącą ustaleniu wysokości należnego ubezpieczonemu lub wskazanemu przez niego uposażonemu świadczenia pieniężnego (i sumy ubezpieczenia w oświadczeniu ubezpieczonego o przystąpieniu do umowy grupowego ubezpieczenia na życie i dożycie z UFK) były nie obiektywnie weryfikowalne i powszechnie dostępne dane rynkowe, a tzw. wartość rachunku udziałów, przy czym stanowiące element umowy warunki ubezpieczenia nie określały w sposób przystępny i możliwy do zweryfikowania przez przeciętnego konsumenta metody ustalenia tej wartości (nie wskazywały kto i w jaki sposób dokonuje tej wyceny) zaś regulamin opracowany przez ubezpieczyciela (wskazujący na inwestowanie środków ubezpieczeniowego funduszu kapitałowego w certyfikaty emitowane przez niedziałający w Polsce zagraniczny bank) stanowi o oparciu wypłaty z certyfikatów na indeksie, bez określenia zobiektywizowanych i weryfikowalnych kryteriów ustalenia wartości tego indeksu, a zatem określenie tej wartości uzależnione było od arbitralnej i opartej na niejawnych przesłankach decyzji podmiotu trzeciego, zaś początkowa wartość jednostki uczestnictwa w UFK ustalona była odgórnie przez ubezpieczyciela bez jakiegokolwiek odniesienia do kryteriów rynkowych?

oraz: Czy za ważną – w kontekście oceny zgodności lub sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 353¹ k.c. w związku z art. 805 k.c. i art. 58 § 2 k.c.) – uznać należy umowę grupowego ubezpieczenia na życie i dożycie z UFK (oświadczenie ubezpieczonego o przystąpieniu do takiego ubezpieczenia), z uwagi na skonstruowanie tej umowy w taki sposób, że całość ryzyka inwestycyjnego wynikającego ze stosunku prawnego nawiązanego przez dwa podmioty wyspecjalizowane w przeprowadzaniu operacji finansowych, przerzuca na będącego konsumentem ubezpieczonego, tj. w sytuacji, gdy żadne ze świadczeń zastrzeżonych dla ubezpieczyciela oraz ubezpieczającego nie jest w jakimkolwiek stopniu uzależnione od ryzyka inwestycyjnego, a ich wysokość, w przeciwieństwie do świadczenia należnego ubezpieczonemu, jest z góry określona?

a także: Czy dotknięta sankcją nieważności (art. 58 § 1 k.c.), jako zawarta z naruszeniem lub obejściem przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1450 t.j.), jest umowa grupowego ubezpieczenia na życie i dożycie z UFK między towarzystwem ubezpieczeń (Towarzystwem Ubezpieczeń na Życie Europa S.A.), a doradcą finansowym (Open Finance S.A.), który działał faktycznie jako dystrybutor produktu ubezpieczeniowego oferowanego osobom trzecim przez towarzystwo ubezpieczeń i który – będąc formalnie ubezpieczającym – w rzeczywistości nie uiszczał składek ubezpieczeniowych, a w sensie ekonomicznym występował jako pośrednik ubezpieczeniowy za co otrzymywał znaczne wynagrodzenie, nie posiadając wymaganego w art. 2 ust. 2 powołanej ustawy statusu agenta ubezpieczeniowego ani nie dysponując zezwoleniem na prowadzenie działalności brokerskiej?”

III CZP 108/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w postępowaniu wszczętym w przedmiocie ogłoszenia upadłości po dniu 1 stycznia 2016 roku dopuszczalne jest zażalenie na postanowienie o zabezpieczeniu majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego?”

III CZP 109/18

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy żądanie właściciela gruntu, na którym wzniesiono budynek lub inne urządzenie o wartości przenoszącej znacznie wartość zajętej na ten cel działki, nabycia przez tego, kto wniósł budynek lub inne urządzenie własności działki za odpowiednim wynagrodzeniem, o którym mowa w przepisie art. 231 § 2 k.c. ulega przedawnieniu zgodnie z przepisem art. 117 § 1 k.c. i art. 118 k.c.?”

III CZP 110/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy można uznać, że przedsiębiorstwo przesyłowe, które posadowiło urządzenia przesyłowe na gruncie osoby trzeciej za jej wyraźną zgodą wyrażoną tylko w formie pisemnej w trakcie procesu budowlanego, mogło nabyć służebność przesyłu w dobrej wierze?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 51/18 – z dnia 7 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w przypadku, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy pojazdu przywracającej ten pojazd do stanu sprzed powstania szkody, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ograniczone jest do równowartości wydatków faktycznie poniesionych celem naprawy pojazdu, czy też powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 61/18 – z dnia 7 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie

W umowie ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym roszczenie o wypłatę wartości wykupu ubezpieczenia, nie stanowiącej kosztów udzielonej ochrony ubezpieczeniowej, przedawnia się w terminie określonym w art. 118 k.c.

III CZP 64/18 – z dnia 7 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w sytuacji, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy pojazdu przywracającej ten pojazd do stanu sprzed powstania szkody, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ograniczone jest do równowartości wydatków faktycznie poniesionych celem naprawy pojazdu, czy też powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 72/18 – z dnia 7 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w sytuacji, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do częściowej naprawy pojazdu, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ograniczone jest do równowartości wydatków faktycznie poniesionych celem dokonania takiej częściowej naprawy pojazdu oraz hipotetycznych pozostałych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, czy też niezależnie od dokonania częściowej naprawy odszkodowanie to powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu

poprzedniego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 73/18 – z dnia 7 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w sytuacji, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, dojdzie do sprzedaży pojazdu bez uprzedniej naprawy przywracającej ten pojazd w pełni do stanu sprzed powstania szkody, poszkodowanemu nadal przysługuje roszczenie o odszkodowanie odpowiadające równowartości hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 74/18 – z dnia 7 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku wyrządzenia szkody w pojeździe mechanicznym, stanowiącej szkodę częściową, w sytuacji, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania dojdzie do naprawy pojazdu przywracającej ten pojazd do stanu sprzed powstania szkody, odszkodowanie należne poszkodowanemu w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego ograniczone jest do równowartości wydatków faktycznie poniesionych celem naprawy pojazdu, czy też powinno być ustalone jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu

poprzedniego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 31/18 – z dnia 11 grudnia 2018 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

Odpis pisma procesowego zawierającego rozszerzenie
powództwa nie podlega doręczeniu na podstawie art. 132 § 1 k.p.c.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

V CSK 305/17 – wyrok z dnia 24 kwietnia 2018 r.

Dopuszczalne jest postanowienie umowy ubezpieczenia AC, że podstawę ustalenia odszkodowania w przypadku szkody całkowitej stanowi wartość pojazdu ustalona przez ubezpieczyciela w dniu zawarcia tej umowy (art. 824¹ § 1 k.c.).

IV CSK 254/17 – postanowienie z dnia 23 maja 2018 r.

Do związku sportowego, działającego w formie związku stowarzyszeń (art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie – tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1463), stosuje się odpowiednio art. 4 ust. 2 w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 210).

V CSK 514/17 – wyrok z dnia 14 czerwca 2018 r.

Zobowiązanie spółki do wypłaty wartości udziału kapitałowego wspólnikowi, który wypowiedział umowę spółki (art. 65 § 1 k.s.h.), powstaje z chwilą sporządzenia bilansu i jest zobowiązaniem bezterminowym (art. 455 k.c.)

V CSK 172/18 – wyrok z dnia 14 czerwca 2018 r.

1. Pracownicy spółek powstałych wskutek przekształcenia przedsiębiorstw komunalnych na podstawie przepisów o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych uzyskali ustawowe prawo wyboru członków rady nadzorczej (art. 12

i 14 w związku z dawnym art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2017 r., jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 981 ze zm.).

2. Przepisy art. 385 § 4 i 8 k.s.h. mają zastosowanie do członków rady nadzorczej wybieranych przez pracowników na podstawie przepisów art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników, jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1055 ze zm.).

I CSK 506/17 – postanowienie z dnia 19 czerwca 2018 r.

Poseł ponosi odpowiedzialność cywilną za naruszenie dóbr osobistych dokonane podczas wystąpienia na posiedzeniu plenarnym Sejmu, odbiegającego od tematu debaty i niepozostającego z nim w związku. Przewidziana w art. 6a ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1799) zgoda Sejmu nie jest w takim wypadku wymagana, a uchwała odmawiająca tej zgody – jeżeli została podjęta – nie wiąże sądu.

IV CSK 53/18 – postanowienie z dnia 19 czerwca 2018 r.

W sprawach o umorzenie zaginionego weksla (art. 96 i n. ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe, jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 160) skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 519¹ k.p.c.).

I CO 64/18 – postanowienie z dnia 5 lipca 2018 r.

Odwołanie od postanowienia wytykającego właściwemu sądowi stwierdzoną przy rozpoznawaniu sprawy cywilnej oczywistą obrazę przepisów (art. 40 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.) podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej przy zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o zażaleniu.

V CSK 406/17 – postanowienie z dnia 9 sierpnia 2018 r.

Wpis w księdze wieczystej hipoteki stanowiącej zabezpieczenie wierzytelności obligatariuszy może być dokonany na podstawie dokumentu o ustanowieniu administratora tej hipoteki z podpisem notarialnie poświadczonym (art. 31 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1916, w związku z art. 31 ust. 1 ustawy dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach, jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 483).

V CSK 413/17 – wyrok z dnia 9 sierpnia 2018 r.

Zatwierdzenie regulaminu gry hazardowej (art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 165) nie wyłącza go spod kontroli przewidzianej w art. 385 i 385¹ k.c.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 17/18

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wobec nowelizacji art. 209 k.k. wprowadzonej ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. 2017.952) do oceny zachowań osoby zobowiązanej do alimentacji, której obowiązek został określony co do wysokości orzeczeniem sądu, ugodą lub umową, zapoczątkowanych przed dniem 31 maja 2017 roku, stosować należy wyłącznie art. 209 k.k. w jego aktualnym brzmieniu, czy też możliwe jest skorzystanie z normy art. 4 § 1 k.k. i zastosowanie art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji – jeżeli tak, czy art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ma zastosowanie tylko do stanów faktycznych zakończonych z dniem 30 maja 2017 roku, czy również do rozpoczętych przed dniem 31 maja 2017 roku i zakończonych po tej dacie?”

UCHWAŁA IZBY KARNEJ

I KZP 13/18 – z dnia 19 grudnia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie

„Przeważająca działalność”, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz niektóre inne dni (Dz. U. z 2018 r., poz. 305), to działalność dotycząca handlu łącznie prasą, biletami komunikacji miejskiej, wyrobami tytoniowymi, kuponami gier losowych i zakładów wzajemnych, jak i taka działalność, która za swój przedmiot ma tylko jeden ze wskazanych w tym przepisie asortyment.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 427/17 – postanowienie z dnia 24 maja 2018 r.

Dopiero od dnia 15 marca 2007 r., w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 218, poz. 1592), przestępstwa przeciwko dokumentom, wskazane w znowelizowanym art. 2 ust. 1 zd. drugiej ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1575 ze zm.), stanowią zbrodnię komunistyczną w rozumieniu tego przepisu.

IV KK 437/17 – wyrok z dnia 20 czerwca 2018 r.

Odrębny tryb doręczania pism procesowych osobom pozbawionym wolności wynikający z art. 134 § 2 k.p.k. wymaga, aby – w odniesieniu do tych osób, przebywających w warunkach izolacji również za granicą, gdy miejsce ich pobytu jest organowi znane – dokonanie doręczenia nastąpiło w oparciu o ten przepis. W takiej sytuacji nie jest skuteczne ograniczenie się do instytucji doręczenia w trybie przewidzianym w art. 138 zd. 2 k.p.k., tj. złożenie pisma do akt sprawy ze skutkiem doręczenia.

III KO 56/18 – wyrok z dnia 11 lipca 2018 r.

Osoba, która formalnie została wybrana przez radę gminy na ławnika, wbrew zakazom określonym w art. 159 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U.

z 2018 r., poz. 23 ze zm.), jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

III KS 15/18 – wyrok z dnia 11 lipca 2018 r.

Skargę od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może wnieść, z zachowaniem gravamen, każda strona postępowania sądowego, a więc również ta, która nie zaskarżyła wyroku sądu pierwszej instancji (art. 539a § 1 k.p.k.).

IV KK 236/18 – postanowienie z dnia 19 lipca 2018 r.

Przepisy umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych, sporządzonej w Warszawie dnia 16 września 1996 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 83, poz. 750), dotyczące ekstradycji, mogą być stosowane w stosunkach z Federacją Rosyjską o tyle, o ile uzupełniają Europejską Konwencję o Ekstradycji, sporządzoną w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 70, poz. 307) lub ułatwiają stosowanie zawartych w niej zasad (art. 28 ust. 2 tej Konwencji).

IV KK 368/17 – wyrok z dnia 19 lipca 2018 r.

Rozpoznanie apelacji wniesionej po terminie powoduje, że wyrok sądu odwoławczego dotknięty jest uchybieniem stanowiącym bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

I KZ 1/18 – postanowienie z dnia 28 sierpnia 2018 r.

Instytucja skargi na wyrok sądu odwoławczego uregulowana w rozdziale 55a Kodeksu postępowania karnego ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy i lekarzy dentystów (art. 112 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich, Dz. U. z 2018 r., poz. 168 ze zm.), a właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

IV KZ 39/18 – postanowienie z dnia 28 sierpnia 2018 r.

Jeżeli wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku złożył obrońca oskarżonego, wyrok z takim uzasadnieniem doręcza się tylko jemu (art. 423 § 2 zd. pierwsze k.p.k.). Jeżeli jednak w dacie doręczenia adwokat lub radca prawny, z uwagi na wypowiedzenie upoważnienia do obrony, nie pełnił już funkcji obrońcy, powiadomienie sądu o tym fakcie zobowiązuje do dokonania czynności doręczenia oskarżonemu i od tego momentu biegnie dla niego termin do wniesienia apelacji.

V KK 415/18 – wyrok z dnia 19 września 2018 r.

Skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r., Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 tej ustawy), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 tej ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo – od strony

prawnokarnej – inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów.

III KS 25/18 – postanowienie z dnia 21 września 2018 r.

W postępowaniu skargowym przewidziany w art. 524 § 1, zd. drugie k.p.k. w zw. z art. 539b § 1 zd. drugie k.p.k. 7-dniowy termin do zgłoszenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem jest terminem zawitym. Upływ tego terminu powoduje niedopuszczalność wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego także wtedy, gdy dokonano czynności doręczenia wyroku z uzasadnieniem, pomimo uchybienia terminowi do złożenia wniosku.

V KS 19/18 – postanowienie z dnia 25 września 2018 r.

„Odpowiednie” stosowanie art. 530 § 2 k.p.k. w związku z art. 39f k.p.k. w postępowaniu wszczętym skargą na wyrok sądu odwoławczego pozwala na uznanie skargi za niedopuszczalną nie tylko wtedy, gdy oparto ją na innych podstawach niż wskazane w art. 539a § 3 k.p.k., ale także wówczas, gdy tylko formalnie taką podstawę powołano w skardze, choć w rzeczywistości wyrok jest kwestionowany z innych powodów niż wymienione w tym przepisie (art. 118 § 1 k.p.k.).

V KZ 47/18 – postanowienie z dnia 24 października 2018 r.

Strona powinna wskazać, czy jej wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego dotyczy całości wyroku, czy też niektórych tylko jego rozstrzygnięć (art. 422 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.). Nie może natomiast żądać uzasadnienia wyroku w zakresie szerszym, aniżeli sąd drugiej instancji rozpoznawał sprawę, a więc poza zakresem zaskarżenia i podniesionymi zarzutami. Zakres przedmiotowy i podmiotowy wniosku powinien zatem odpowiadać zakresowi kontroli odwoławczej przeprowadzonej w granicach środka odwoławczego (art. 433 § 1 k.p.k.), chyba że sąd odwoławczy orzekł również w zakresie szerszym z uwagi na treść art. 435, art. 439, art. 440 lub art. 455 k.p.k.

Artykuł 457 § 2 k.p.k. nie uzależnia prawa do skutecznego złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego od tego, czy dana strona zaskarżyła wyrok sądu pierwszej instancji, ani też od tego, czy i ewentualnie jakie przysługują jej dalsze środki zaskarżenia. W wypadku, gdy strona zaskarżyła wyrok sądu pierwszej instancji, może również złożyć taki wniosek w zakresie kontroli odwoławczej przeprowadzonej na skutek środka odwoławczego wniesionego przez inną stronę.

Oskarżyciel posiłkowy może skutecznie złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tylko w zakresie tych czynów, co do których przysługują mu uprawnienia strony.

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ
I SPRAW PUBLICZNYCH**

INSPZP 1/18

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności dopuszczalna jest skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (art. 781¹ k.p.c. w związku z art. 1 ust. 3 oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy, tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 75)?”